

ned i det første Aar. Derfor blev det, som det blev. Men taget under eet vilde Udgiften til Konjunkturtillæg til Tjenestemændene i de to Aar, der er gaaet, have været omtrent den samme, enten Tjenestemændene havde taget det Forslag, der var stillet af den daværende Finansminister, eller den Bestemmelse, vi har levet under nu i 2 Aar. Forskellen var kun den, at vi vilde begynde med noget mindre og ende med noget større, hvorimod Loven gaar ud fra det modsatte Synspunkt, at man begynder med det større og ender med det mindre. Det var en Chance, der den Gang blev tilbudt Tjenestemændene, at faa Konjunkturtillægget under Hensyn til, hvordan Dyrtiden vilde stille sig, om den vilde gaa op eller ned. De sagde nej til den Chance, derfor fik de Loven, som den nu er, og den har givet dem det samme, som de vilde have faaet, saa fremt de havde taget den daværende Finansministers Forslag. Ganske vist, Enderesultatet vilde have været vidt forskelligt, fordi Konjunkturtillægget vilde være gaaet opad stadig væk efter den daværende Regerings Forslag, hvorimod det stadig gaar nedad efter den Lov, vi lever under nu.

For øvrigt skal jeg gentage, hvad jeg sagde før, at vi finder ikke fra vor Side, at Tiderne er saa glimrende for Landet finansielt og økonomisk set, at der er Anledning til at gaa til en saadan Millionudgift til Forøgelse af Konjunkturtillægget.

Parkov: Jeg kan ikke gengælde den højtærede Finansministers Kompliment, i hvert Fald kan jeg ikke udtrykke nogen Beundring for den Evne til at opfatte fremsatte Udtalelser, som Finansministeren i Dag har lagt for Dagen. Jeg tror, at andre ærede Tilhørere vil have forstaaet, hvorledes vor Stilling er. Jeg var af den Formening, at jeg udtrykte den saa klart, at det selv for Finansministeren, om han skulde mangle god Villie i saa Henseende, var uundgaaeligt at finde ud deraf. Den gik ud paa, at vi var Tilhængere af Forslaget om Konjunkturtillæg, at vi ønskede, at Tjenestemandsløven meget hurtigt kom til en Revision, og at vi af den Grund ikke gerne saa, at den Revisionsbestemmelse, der findes i Lovforslaget, først kom til at træde i Virksomhed om 3 Aar, men ønskede, at Revisionen allerede skulde indtræde om 2 Aar. Jeg vil tro, at det har været muligt at forstaa dette for alle andre end maaske for den højtærede Finansminister.

Altsaa, nogen Kompliment i saa Henseende kan jeg ikke give Finansministeren, men det kan jeg i det hele taget ikke, for

det forekommer mig, at den Form og den Tone, i hvilken Finansministeren fremsatte sine Udtalelser overfor os, var meget lidet egnet til at gavne det af Finansministeren selv fremsatte Lovforslag og dets videre Skæbne. Men jeg kan i saa Henseende berolige Tjenestemændene med, at vor Stilling til Lovforslaget er ganske uafhængig af den Behandling, som det behager Finansministeren at lade os være Genstand for; om den er velvillig eller ikke, om den er af den Art og Karakter, som den har været i Dag, og som i hvert Tilfælde paa nogle af os har gjort et meget ilde Indtryk, maaske mere end Finansministeren selv tror, det vil ikke influere paa, hvorledes vi ser paa dette Lovforslag, og hvorledes vi vil behandle det i Fremtiden.

Den højtærede Finansminister kom med nogle Udtalelser om, at det berørte ikke Offentligheden, hvorledes vi havde stillet os i 1923, hvilke Forhandlinger der den Gang havde været ført, og den højtærede Finansminister kom ind paa, at den Anger og Ruelse, som han mente i Øjeblikket beherskede os, kunde vi ogsaa passende gemme hos os selv. Jeg tror, at der har atter Finansministeren savnet Evne til at forstaa Udtalelserne — og det er overmaade beklageligt. Thi Angeren og Ruelsen er ikke hos os. Jeg tænker mig, at om der er Anger og Ruelse, saa maa den være hos Tjenestemændenes Repræsentanter, som den Gang — det er jo ganske vitterligt — havde Adgang til at faa et Lovforslag gennemført af netop samme Karakter som det, der nu foreligger med fuldstændig Tilslutning, som det hedder, fra alle Tjenestemændene og deres Organisationer. Der var der maaske Anledning til Anger og Ruelse, men det skal jeg overlade ganske til dem selv. Vi har ikke noget at angre. Vi har den Gang stillet Tjenestemændene saa gunstigt som overhovedet muligt, og vi har stillet dem saaledes, at de den Gang vilde have opnaaet det, som de nu søger at opnaa ved den nuværende Finansministers Hjælp. Bedre Forhold kan jeg dog ikke tænke mig, at Tjenestemændene hverken den Gang eller nu kunde ønske.

Vi er i og for sig ikke imod selve Stedstillægget som Princip, der er atter noget af en Misforstaaelse. Det, vi er imod, er Principet i Stedstillægget, som er, at hvad enten jeg hører til den ene eller den anden Kategori af Tjenestemænd, saa har jeg samme Stedstillæg. Jeg gjorde netop opmærksom paa, at der er dog nogen Forbindelse mellem Konjunkturtillæggets Størrelse og Grundlønnen, men det er der slet ikke for Sted-